

Hız. Peygamber (S.A.V.)'a karşı muhalefet gittikçe artıyordu. Bu arada Hız. Peygamber (S.A.V.) ve taraftarları İslâmiyet'in tebliğini Mekkelilere açıklamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu, çok taraflı bir tebliğdi ve nihaî ehemmiyeti, yalnız Araplar için değil bütün dünya için de, pek büyüktü. Allah'tan gelen bu tebliğ şöyle diyordu:

Dünyayı yaratan birdir. O'ndan başka tapılmaya lâyık olan yoktur. Peygamberler her zaman O'nun birliğine inanmışlar ve ümmetlerine bunu öğretmişlerdir. Mekkeliler putlara tapmaktan vazgeçmelidir. Görmüyorlar mı ki putlar, tapanlar sunduğu kesilmiş kurbanlar üzerine konan sinekleri bile kovmaktan âcizdirler. O putlar kendilerine yapılan bir saldırıyı defedemezler; kendilerine sorulan bir suale cevap veremezler; kendilerinden yardım dileyen olsa bir şey yapmaktan âcizdirler. Fakat bir olan Allah Kendinden yardım dileyene yardım eder; Kendine düşman olanlara dosta çevirir; Kendi önünde alçalanları yükseltir. Allah'tan ışık gelince O'na tapanları aydınlatır. O halde, Mekkeliler niçin Allah'tan yüz çevirip cansız putlara dönüyorlar ve boşuna ömür telef ediyorlar. Görmüyorlar mı ki, bir olan gerçek Allah'a inanmamaları kendilerini hurafepere ve ehliyesiz yaptı? Neyin pâk, neyin murdar ve neyin doğru neyin yanlış olduğu hakkında bir fikirleri yok. Analarına saygı göstermezler. kız kardeşlerine ve kızlarına vahşice muamele yaparlar ve onları haklarından mahrum ederler. Karılarına kötü muamele yaparlar. Dullara eza ve cefa ederler, yetimleri ve fakirleri istismar ederler ve refahlarını başkalarının sefalet ve perişanlığı üstüne bina etmek isterler. Yalancılıktan, dolandırıcılıktan veya hırsızlıktan ve yağmacılıktan utanmazlar. Zevkleri kumarbazlık ve ayyaşlıktır. Kültür ve milletçe devamlı olarak zarar ve ziyanlara uğramaya, sıkıntı çekmeye daha ne kadar devam edecekler? Nefislerini ve ahlâklarını düzeltseler daha iyi olmaz mı? Birbirlerini değişik şekillerde istismar etmekten vazgeçseler, hakkı sahibine teslim etseler, servetlerini millî ihtiyaçlar için ve fakara ve düşkünlerin durumunu düzeltmek için harcasalar, yetimlere, öksüzlere bir emanet, bir vedia gözüyle bakıp onları korumayı görev saysalar ve bunu teşvik etseler, yalnız insaf ve adalet değil âlicenaplık ve merhamet ve şefkat duygularını da geliştirseler daha iyi olmaz mı? Bu dünyadaki hayat, hayıra ve iyiliğe vesile olmalıdır. Geride iyi bir hatıra ve hayırlı işler bırakınız ki, siz buradan gittikten sonra onlar gelişsin ve meyve versin. Başkalarından almakta değil, başkalarına vermekte fazilet vardır. İlâhi iradeye teslimiyet göstermeyi öğreniniz ki, Allah'a yaklaşasınız. Hemcinsleriniz olan insanlara karşı tok gözlülükle hareket ediniz ki, Allah katında mertebemiz yükselsin. Müslümanlar gerçi şimdi zayıftır amma, onların güçsüzlüklerine bakmayınız. Hak ve hakikat üstün ve başarılı olacaktır. Takdir-i İlâhi böyledir. Peygamberin delâleti ile iyiyi ve kötüyü, doğruyu ve yanlış ayırt etmek için dünyada yeni bir ölçü, yeni bir kıstas vazedilecektir. Adalet ve merhamet hâkim olacaktır. Din meselesinde zorlama ve müdahaleye müsaade olunmayacaktır. Kadınlara ve kölelere yapılan zulüm ve haksızlık ortadan kalkacaktır. Allah'ın hükmü yerine geçecek ve üstün duruma gelecektir.

Bu tebliğ Mekke halkına telkin ve talim edildiği ve iyi niyetli ve düşünceli Mekkeliler üzerinde derin bir tesir yapmaya başladığı vakit, Mekke reisleri meseleyi ciddi buldular. Bir heyet halinde Hız. Peygamber (S.A.V.)'ın amcası Ebu Talib'e giderek ona şu şekilde hitap ettiler:

“Sen reislerimizden birisin ve şimdiye kadar senin hatırın için yeğenin Muhammed’e dokunmadık. Ancak, bu millî buhrana, aramızdaki bu mücadeleye, son verme zamanı artık gelmiştir. Onun tanrılarımız aleyhinde konuşmaktan vazgeçmesini istiyoruz. İsterse Allah’ın bir olduğunu ilân etsin, fakat bizim putlarımız aleyhinde bir söz söylemesin . buna razı olursa onunla olan ihtilâf ve mücadelemiz biter. Onu ikna etmeni istiyoruz. Ancak bunu yapamazsan, ,ki durumdan biri gerçekleşecek: Ya sen yeğeninden vazgeçeceksin, veyahut da biz, senin kavmin, senden vazgeçeceğiz.” (Hişam)

Ebu Talip çetin bir durum karşısında kalmıştı. Yeğeninden vazgeçmesi zordu. Fakat kendi kavmi tarafından reddedilmesi de aynı derecede zorluk arz ediyordu. Arapların para olarak pek az servetleri vardı. Prestijleri reis veya baş olmaktan ibaretti. Onlar kavim ve kabileleri için, kavim ve kabileleri de onlar için yaşardı. Ebu Talip çok üzülmüştü. Hz. Peygamber (S.A.V.)’ı arattı ve Mekke ileri gelenlerinin talebini kendisine anlattı. Gözleri yaşla dolu olarak “Muvafakat etmezsen, ya ben senden vazgeçeceğim, veyahut da kavmim benden vazgeçecek,” dedi. Hz. Peygamber (S.A.V.)’ın amcasına, acıdığı belli idi. Gözleri yaşlarla doldu ve şöyle dedi:

“Kavminden vazgeçmemeni istiyorum. Beni desteklememeni istiyorum. Benden vazgeç ve kavmini destekle. Bir olan, tek olan Allah’ın gerçekliğini ilân etmekten geri durmayacağım. Bunu ölünceye kadar yapmalıyım. Sen dilediğin gibi hareket edebilirsin.” (Hişam ve Zurkani)

Bu keskin ve samimî cevap Ebu Talib’in gözünü açtı. Derin derin düşünceye daldı. Gerçi kendinde imana gelecek kadar cesaret yoktu. Fakat, bu fevkalâde iman örneğine ve görev duygusuna şâhit olacak kadar ömür sürdüğü için kendini sayabileceğini anladı. Hz. Peygamber (S.A.V.)’a dönerek “Yeğenim! Bildiğin gibi hareket et. Görevini yap. Kavmim isterse beni terk etsin. Seninle beraberim” dedi. (Hişam)